

karkerên hemû welatan û gelên bîndest yekbin!

NIŞTIMAN

Sal: 1 Hizêran 1983 Hejmar: 4

KÜRDİSTAN HALKI DİRENECEKTİR!

Faşist Türk devleti, Kürdistan'a yönelik yeni bir barbarlık hareketine girişti. Sömürgeci, askeri-faşist diktatör - lük, Güney-Kürdistan'ı, ABD, NATO ve bunlara bağlı " Çevik kuvvet"lerin Kuzey-Kürdistan'da askeri tatbikatlara (Adventure Express-83) başladığı bir zamanda, ABD, Nato ve bölge gericiğinin açık desteği, sömürgeci Saddam diktatörlüğünün açık daveti ve onayı ile, tüm dünyanın gözleri önünde, uluslararası yasaları hiçe sayarak işgal etti. Amaç; Kuzey ve özellikle Güney-Kürdistan'da ki direnme merkezlerini dağıtmak ve uzun vadede halkımızı imhaya yönelmektir.

Elbette ki, bu işgal hareketi, sadece sömürgeci, askeri - faşist cunta ve gerici Saddam kliginin ortak bir operasyonu, ya da eylemi olarak nitelendirilemez. Bölgesel anlamda oynanmak istenen geniş boyutlu bir oyunun sadece bir sahnesidir. Faşist Türk ordusunun Kürdistan'ı işgal olayını; aniden oluşan ve basit bir sınır sorunuymuş gibi dünya kamu oyunu yanlıtmaya çalışan sömürgeci, Türk faşist diktatörlüğünün ak

sine, yıllar öncesi hazırlanan ve on yıllar sonrası hedeflenen emperyalist planın pratiktike somut bir ifadesidir.

Konu ile ilgili olarak 1981 İlkbaharında Türk ve Irak sömürgecileri arasında bir anlaşma imzalanmıştı. Bu anlaşmanın önemli olan iki maddesi şöyle;

"1- Her iki taraf tatbikatlar da karşılıklı olarak yaklaşık 17 Km hudutların içine girebilecek ve gerektiğinde ortak operasyonlar yapabilecekler, 2- İki devlet arasında 331 Km olan hudut taşları yeniden işaretlenecektir."

Birkaç ay öncesinde ise, işgal hareketi ayrıntılı bir şekilde, iki sömürgeci devlet tarafından son kez tekrar görülmüş ve karara bağlanmıştır. Şubat ortalarında (1983) Türkiye ile Irak arasında " sınır taşlarının belirlenmesi" ile ilgili olarak yeni bir görüşme gündeme gelmiş ve basına yansıdığı kadarıyla aşağıdaki kararlar alınmıştır.

"İki ülke arasında 331 Km olan hudut taşlarının yeniden numaralanması için Türkiye önmüzdeki ilkbaharda çalışmalara

başlayacaktır. Bu iş için gerekli olan 1,5 (Birbuçuk) Milyar Lira iki ülke tarafından karşılanacaktır."

Görüldüğü gibi, Kürdistan'ı işgal projesi, sadece bu günlerle ilgili bir sorun değil, aksine gerilere doğru uzanan emperyalist projenin bir halkasıdır.

Kürdistan'ın tarihi incelendiğinde, bu tür antlaşmaların, hemen hemen her dönemde, özellikle direniş hareketlerinin boyutlandığı dönemlerde, sürekli olarak, ama mutlaka gündemleştiği görülecektir.

19. yüzyıl boyunca (1800 1850 dönemi hariç) yer yer görülen ulusal nitelikli direniş hareketleri, gerek Osmanlılar, gerekse İran sömürgeci imparatorlukları tarafından çoğu kez ortak mücadeleler sonucu bastırıldılar. 1880 Şeyh Übeydullah hareketi bir örnek olarak anılabilir.

Keza, yirminci yüzyılın ilk dönemlerinde, özellikle 1. emperyalist paylaşım savaşının hemen akabinde başlayan ve İngiliz emperyalizmine karşı güney Kürdistan'da gelişen direniş hareketi de, İngiliz em

peryalistleri (Iran ve Türkiye devletlerinin aktif desteğiyle) tarafından bastırılmıştır.

1923 Lozan "Barış antlaşması" emperyalist ve sömürgeci ler arasında ceryan eden ve Kürdistanı fiilen dört parçaya bölen emperyalist bir antlaşma oldu. Bu tarihten itibaren, daha önce Iran ve Osmanlı imparatorlukları arasında ikiye bölünmüş bir şekilde bulunan Kürdistan, bu kez İngiliz-Fransız emperyalistleri ile Türk-Iran sömürgecileri nin işgaline terk edildi.

1920-1940 dönemi, Türkiye tarihinde önemli bir dönem olarak belirdi. Bu dönem, Kuzey Kürdistan'da (Türkiye işgalindeki parçada) peş peşe direnişlerin boy verdiği bir dönemdir. 1920 Koçgiri, 1925 Şeyh Sait, 1930 Ağrı ve 1936-1938 Dersim direnişleri vb...

Bu direnişlerden özellikle Ağrı direnişi, sömürgeci Iran ve Türkiye devletlerinin ortak mücadeleleriyle bastırılmıştır. Ağrı direnişini bastırmada yetersiz kalan T.C. devleti, İran sömürgecileriyle "Teshihi hudut" anlaşmasını imzaladı. Bu anlaşmaya göre; Van ilinin önemli bir kısmı İran sömürgeci lerine terk edildi. Buna karşılık ise, Ağrı dağının kuzey ve doğu kesimleri Türk egemenliğine verildi. Netice de direnmenin tüm dış bağlantıları kesilerek ablukaya alındı. Ve hareket her iki gücün saldırılarına

na dayanamıyarak yenilmekten kurtulamadı.

Aynı şekilde, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ile bölgede muhtemel gelişmelere karşı bir önlem olarak 8 Temmuz 1933 yılında " sadabat pak tı" oluşturuldu. Bunu takiben, aynı amaca yönelik, Adnan Menderes'in teşebbüsü ile, 24 Şubat 1955'te Pakistan gericiliğinin ve 3 Kasım 1955'te İran sömürgecilerinin katıldığı "Bağ dat pak tı" (daha sonra CENTO adını alan bu pakt, 1979'da Şahın gidişinden sonra dağıldı.) kuruldu. Oluşturulan tüm bu paktlar ve alınan tüm önlemler hiç kuşkusuz başta Kürdistan halkı olmak üzere, bölgedeki ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerini hedeflemektedir. Özellikle Türkiye, İran, Irak ve Pakistan tarafından imzalanan, " Sadabat pak tı" nın 7. Maddesi bu konuda ilginçtir.

" Bir birleriyle komşu olan devletlerden herhangi biri, kendi siyasi sınırları içerisinde yada hudutlarında vaki ola bilecek ve merkezi otoriteye doğru yöneltilmiş her türlü harekete yada silahlı eşiya gruplarına karşı, emniyeti ve güvenliği sağlamak amacıyla sınırda yada o memleketin herhangi bir toprak bölümünde otoriteyi yeniden kurmak için, birlikte ve beraberce harekete geçeceklerdir."

Keza, 1946 yılında doğu Kürdistan'da (İran işgalindeki bölümde) kurulan özerk Mahabat

Kürt cumhuriyeti'de, İngiliz emperyalizmi ve İran sömürgeci liği tarafından, Türk ve Irak sömürgecilerinin de aktif desteğiyle bastırılmıştır.

1961 yılından 1975 yılına kadar devam eden ve ülke (Güney Kürdistan) topraklarının üçte ikisini kurtaran ulusal direniş hareketi de, aynı şekilde ve benzer yöntemlerle, Türkiye'nin de aktif olarak katıldığı ve İran-Irak sömürgecileri arasında gerçekleştirilen; bir dizi topraklar (Basra körfezi) üzerindeki pazarlıklar sonucu - 2,5 yıldır devam eden Irak-Iran savaşına neden işte bu topraklardır- kanla bastırılarak bildirildiği henüz bütün tazeliği ile hatırlardadır.

Görüldüğü gibi, 130 yıla yakındır dinmeyen bu özgürlük ve bağımsızlık ateşi sömürgecilerin ve emperyalist güçlerin ortak müdahaleleri ve çirkef planları sonucu tümünden söndürülmeye çalışılmaktadır.

Kürdistan devrimci hareketi bu gün de geçmiş örneklere benzer şekilde yeni komplolar ile karşı karşıya kalmıştır. Ama daha sinsi, daha planlı, çok daha değişik ve daha modern güçler tarafından !.. bu güçler, İran, Irak, Türk sömürgecileri (Türk faşizmi), bölge gericiliği, ABD emperyalizmi ve NATO'dur.

Emperyalizma, özellikle ABD emperyalizmi günümüzde saldırgan bir politika izliyor. Tüm dünyada ama değişik boyutlarda, çeşitli saldırganlık örnek

lerini sunuyor. Nikaragua' da, Şili'de, tüm Latin-Amerika' da, Polonya'da, Afganistan'da, Uzak Doğu'da, Afrika'da, Orta-Doğu'da ve Kürdistan'da... ABD emperyalizimini bu denli saldırganlaştıran nedenler, hiç kuşkusuz onun yapısal, gittikçe derinleşen ağır ekonomik bunalımıdır. Dünya sathında peş peşe alanlar kaybetmesidir. Dünya ölçüsünde emperyalist tek grupları arasında şiddetlenen rekabet ve derinleşen ilişkilerdir. Dünya devrimci sürecinin her geçen gün daha da güçlenmesidir.

Saldırgan ABD emperyalizminin, bugün için hasasiyetle üzerinde durduğu ve temel stratejik bir hedef olarak tespit ettiği bölge ise, hiç şüphesiz Orta-Doğu'dur.

Orta-Doğu ise, bilindiği gibi gerek yer altı-yer üstü zenginlik kaynakları bakımından son derece verimli olması gerek jeo-politik konumu, gerek ucuz işgücü potansiyeline sahip olması, büyük bir üretim ve tüketim alanı olarak görülmesi, bol asker gücü bulundurması, gerekse Sovyetler Birliği'ne komşu ve o'nun denetim alanına yakın bulunmasından dolayı, ABD ve diğer emperyalist güçler tarafından istahla üzerinde durulan, gerekirse her türlü çılgınlığı (dünyayı ateşe verme pahasına da olsa) göze alabilecek bir saldırganlık ile önem verdikleri bir bölgedir. Kürdistan ise anılan bölgenin merkezi bir yerinde ve kalbinde duruyor. Kürdistan'ın

istisnai özellikleri ve bölgedeki önemi ise, bölge düzeyinde denge değişikliklerine neden olabilecek potansiyeli barındırmasındandır.

Orta-Doğu'nun diğer bir özelliği de, Kürdistan gibi sömürge, ya da bağımlı ulusları (Filistin, Azeri, Belucu, Dofar Eritre ve benzeri) barındırması, ulusal sorunun çok ciddi ve önemli bir yerde seyretmesidir. ABD emperyalizminin, bölgenin bu özelliklerinden dolayı elinde bulundurmaya esas ve stratejik bir hedef olarak seçmesi yeni değildir. Daha 1948 yılında İsrail'in paravan bir devlet olarak ortaya çıkmasına kadar, hatta daha eskilere kadar dayanıyor.

ABD emperyalizmi, İsrail vasıtasıyla Orta-Doğu'yu sürekli bir tehditle karşı karşıya bıraktı. Şah'ın gidişi ve Afganistan'daki gelişmelerden sonra ise, bölgeye çok daha hassas bir şekilde eğilen ABD, 1980'de Türkiye'de faşist bir darbeyi tezgahladı. Amaç, Şah'tan dolayı boşalan yeri doldurmaktır. Türkiye faşist cuntası, bu gün, bu görevi istahla ve en rezil bir tarzda yerine getiriyor.

ABD emperyalizmi, dünya düzeyinde bir taraftan yeni iktidarlara yönelirken -bu amaçla yer yer darbeler düzenliyor diğer taraftan, kendi ulusal ve demokratik hakları için, basıkı, sömürü ve her türlü gericiğe karşı, direnen ulusal ve sosyal kurtuluş güçlerine

karşı da ya direkt kendisi, ya da uşaklarını devreye sokarak müdahalede bulunmayı ilke olarak benimsemiş, bunu vazgeçilmez stratejik bir hedef ve görev olarak önüne koymuştur. Orta-Doğu'da ise, büyük ölçüde uşaklarını devreye sokuyor.

Geçen aylarda, İsrail siyonistleri ve bölge gericiliği vasıtasıyla Lübnan'ı işgal ettiren ABD, bu eylemiyle Filistin ulusal kurtuluş hareketine ve bölgedeki ilerici güçlere büyük bir darbe indirdi. ABD bu eylemiyle binlerce insanın karnasına girdi. Onbinlerce yoksul insanı sürgünde yaşamaya mahkum etti. Ve FKÖ'de sancılı uzun dönem hissedilecek ağır sorunlar bıraktı.

Bölgesel savaşları da kıskırtan ABD emperyalizmi, iki buçuk yılı aşkın bir süredir devam eden İran-İrak savaşında -ki bu savaş esas olarak ve sadece ABD çıkarıdır- endirekt rol oynadı.

Suriye'de iktidarda bulunan nisbi anti-emperyalist yönetimi devirmek için "Müslüman kardeşler" örgütünü devreye sokan ABD, bunda başarılı olamadı. Şimdi, İsrail kanalı ile amacına ulaşmak ve Suriye'yi devreden çıkarmak için yeni bir saldırıya hazırlanmış durumda.

Dikkat edilirse ABD ve sistemin diğer üyeleri ile bölge gericiliği bir bütün halinde Orta-Doğu'ya, Orta-Doğu halklarına yönelmeşlerdir. Halkları köleleştirmeyi amaç edinen ve bu amaçla hareket eden emperyalistler, ya hep, ya hiç şırası

ile, tüm bölgeyi saracak kadar geniş boyutlu bir savaşın plan ve hazırlıkları içerisinde oldukları. İşte Kürdistan'a yönelen bu saldırı, denilebilir ki bölgesine bir savaşa doğru uzanan yolun ilk durağıdır.

ABD emperyalizmi faşist Türk ordusunu güney Kürdistan'ı işgale gönderirken, hiç kuşkusuz çok planlı ve çok yönlü bir hesapla işe girişmiş bulunuyor. Bu plan ve hesapları kısaca şöyle özetlemek mümkündür; Yukarıda da belirttiğimiz gibi güney Kürdistan'ın Türk sömürgecilerince işgali, bize göre Orta-Doğu'nun tümüne yönelik eylem planlarının sadece bir bölümünü oluşturuyor. Türk faşist ordusunun güney Kürdistanına girdiği bir sırada, ABD genel kurmay başkanının Türk devlet yöneticileri ile Ankara'da buluşması, aynı günlerde kuzey Kürdistan'da bir ay devam edeceği açıklanan tatbikatlara katılan ABD, NATO ve bunlara bağlı "Çevik Kuvvet"leri denetlemesi; bu amaçla Erzurum, Kars ve Van'da incelemelerde bulunması tesadüfi bir olay mıdır? Ayrıca üzerinde hassasiyetle durulması gereken diğer önemli bir husus ta, tatbikatların kuzey Kürdistan'da ve özellikle Sovyet sınırlarında yapılmış olmasıdır. Erzurum, Erzurum, Kars, Van ve Ağrı illeri ile çevreleri, sayıları onbinleri bulan ve son derece modern araçlarla donatılmış ABD, NATO ve "Çevik kuvvet"ler denilen saldırgan emperyalist ordularca adeta yeniden işgal edilmiş bir durumda. Nükleer silahlarla donatılmış bu kuvvet-

ler, muhtemel gelişmeler karşısında (Orta-Doğu sathında gelişebilecek ve Sovyetlerin müdahalesini gerektirebilecek durumda) başta Sovyetler Birliği olmak üzere, bölgeye ani müdahalede bulunmak ve zaman kazanabilmek için Kürdistan'a yerleştirilmiştir. Bu emperyalist işgal esas olarak ve büyük ölçüde Kürdistan'a yönelik olmasına, "Çevik kuvvet"lerin yer yer güney Kürdistan'daki işgale fiilen katılmasına rağmen, şu an için muhtemel gelişmelere yönelik ve Türk faşist ordusu için bir cephe gerisi görevini üstlenmiştir. Basra Körfezi dahil, hemen hemen tüm bölge sözkonusu kuvvetlerin tehditi altındadır.

Özellikle bölgede olaylar o denli kompleks ki, gelişmeleri saat saat takip etmek ve olayların ciddiyeti üzerinde ise aşırı bir hassasiyetle -duygusallıktan uzak bir hassasiyetle durmak gerekir.

Ve şu olasılık hiç bir şekilde gözardı edilmemelidir. Kuzey Kürdistan'daki ABD, NATO ve çevik kuvvetlerin tatbikatı 26 Haziran'a kadar devam edecektir. Bu süre zarfında, Kürdistan'ın yanı sıra, savaş bulutları, Suriye ve bölgenin diğer alanlarında da yoğunlaşıyor. Bu amaçla bölge gericiliği ve özellikle İsrail tetikte. Ayrıca Orta-Doğu'da tüm diktatörlerin yoğunlaştığı bir dönemde, dünyanın değişik alanlarında çeşitli eğilim ve dozda oldu bittiler (Türk işgalindeki kuzey-Kıbrıs'ta bağımsızlığın ilanı, herhangi bir ülkenin fiili iş-

gali, bu darbe teşebbüsü veya boyutlanmış ilerici-demokratik bir hareketin boğazlanması vb) gündemleşebilir...

Emperyalizm adeta ateşle oynuyor. Emperyalizmin bu sınır tanımaz saldırganlığına, vahşetine ve tüm dünyayı ateşe verebilecek serüvenci siyasetine karşı, aktif olarak direnmek ve aşırı duyarlı olmak gerekiyor. Bu direniş ve duyarlılık ise, dünya devrimci sürecinin işidir! Başta da sosyalist sisteme yüklenmiş bir görevdir.

Başta Kürdistan olmak üzere, (4 parça da dahil) Orta-Doğu ve tüm dünyayı sarabilecek boyutta geniş ve sistemli bir oyunla karşı karşıyayız. Sömürgeci askeri-faşist diktatörlük neyin peşinde? Önümüzdeki dönemin neler getirebileceğini şimdiden kestirebilmek olanaksız. Ancak uygulanan planın başarısızlığa uğraması ihtimali hiçte az değildir.

Her ne kadar faşist diktatörlük bir oldu bittiyle Kürdistan ulusal demokratik hareketini bastırmayı, Güney-Kürdistan'da belirli toprak parçasını (özellikle Musul ve Kerkük petrolrollerini) elde etmeyi, Türkiye'de faaliyetlere başlamış bulunan parlamento çalışmalarını bu vesileyle askıya almayı, girdiği derin ekonomik bunalımı, şovenizmi körükleyerek faturasını emekçi halklara yüklemeyi idamlara meşruiyet kazandırmayı, kısaca iç muhalefeti bastırmayı düşünüyor ve bu temelde soruna yaklaşıyorsa da, nedenli bir yanılga içinde oldu-

gunu önümüzdeki süreçte görecektir. Keza sömürgeci-arkçı Saddam diktatörlüğü de, Türk faşizminin işgali ile, kanayan bir yara olan Kürdistan' dan kurtulabileceğini, toplayacağı yeni güç ve prestijle gerici Humeyni diktatörlüğünü zor durumda bırakıp, emperyalistlerin desteğinde savaş masasına, oturmayı sağlayabileceğini ve bu vesile ile iç muhalefeti tümünden bastıra bileceğini, Orta-Doğu şartlarında yeni olanaklara kavuşabileceğini umuyor yada öyle bir saplantıya girmişse önümüzdeki süreçte iktidarından, hatta hayatından olabileceğini de en az diğer olasılıklar kadar görebilmelidir. Aynı şekilde başta ABD olmak üzere Nato ve sistemin diğer üyeleri de, gerek bölge saatinde, gerekse dünya ölçüsünde benzer umutlar besliyorlarsa-ki beslemeseler bu denli saldırganlaşmazlar-zannetmesinlerki tüm bölge ve dünya halkları, eli kolu bağlı bir halde bu çirkef plan ve düzenbazlıklara sessiz kalacaklardır. Kuşkusuz başta sosyalist sistem olmak üzere, dünya devrimci süreci ile dünya ilerici ve demokratik güçleri, saldırgan emperyalizme ve o'nun doymak bilmez vahşetine karşılık, belirli bir süre tümünden bu sessizliğe (fiili müdahale açısından sessizlik) gömülebilirler. Yukarıda belirtilen avantajlı durum, emperyalist sistem, bölge gericiliği, sömürgeci-faşist Türk cuntası ve sömürgeci-gerici Saddam diktatörlüğünün düşündükleri ve planladıkları gibi, onların lehinde cereyan edebilir. Adım adım

stratejik hedeflerine varabilirler. Türk faşizmi güney Kürdistan'ın bir parçasına denetimine alabilir; muhalefeti bastırabilir, seçimleri erteleyebilir, idamları gerçekleştirebilir, aklın alabileceği her şeyi yapabilir. Saddam iktidarı tehlikeden kurtulabilir. Humeyni ile gerici, Kürdistan halkının kanı palazlanarak, bir anlaşma sağlanabilir. Suriyede iktidar gidebilir. Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi her 4 parçada da çok büyük bir darbe yiyebilir. ABD, Nato ve bir bütün olarak emperyalist sistem Orta-Doğu'yu denetim altına alıp Sovyetleri kuşatabilirler. (Zaten hedef te budur) Onbinlerce insan kanı akıtılarak, yüzbinlerce insan açlığa, sefalete ve ülkesinden yüzlerce Km uzaklıkta sürgünde çürümeye mahkum edilerek !... Ama ne zamana kadar. Unutulmamalıdır, ki böylesi bir olasılık bile sadece geçici bir süre için olanaklıdır. Sürekliliği düşünülemez.

Sosyalist sistem, ulusal kurtuluş hareketleri, uluslararası işçi sınıfı hareketleri, barıştan yana ilerici-demokrat dünya kamuoyu ve tüm insanlığa sesleniyoruz !

Uluslararası anlaşmaları pervazsızca çığneyen, insanlık onuruyla bağdaşmayan ve insan haysiyetini rencide eden bir saldırganlıkla ülkemizi işgal eden faşist Türk devleti, mazlum Kürdistan halkını adeta toplu imhaya yönelmiştir. Savaş kurallarını hiçe sayan, Uluslararası yasaları ayaklar al-

tına alan faşist cunta, en aklalmaz yöntemler ve savaş araçlarını kullanarak, yoksul halkımızı genç-yaşlı, kadın-çocuk demeden toplu kırımlara tabi tutmuştur.

ABD, NATO ve bunlara bağlı "çevik kuvvet"lerin Türk ve Irak faşist ordularıyla birlikte bu barbarlıkları yaptıkları insanlık suçu işledikleri ve tüm dünyayı hiçe sayacak kadar ileri gittikleri herkesin gözüdüğü ve çok açık bir şekilde cereyan eden somut olaylardır.

Yurtsever halkımız ise; ABD, Nato, bölge gericiliği, sömürgeci-faşist Türk, gerici İran ve Irak barbar ordularına karşı, üç cephede bütün özverisiyle, kendi varlığını koruma, ulusal ve demokratik hakları için meşru bir müdaafa içerisindedir.

Yurtsever halkımızın yok olmayla karşı karşıya bulunduğu böylesi bir dönemde, var olma mücadelesi, haklı, meşru ve vazgeçilmez bir hak, ertelenmez bir görevdir.

Sömürgeci-faşist ve emperyalist güçlerin, bu soykırıma dayalı imha hareketine ve tüm bölgeyi alevler içerisine sokmaya yönelik planlarına karşı, Kürdistan yurtsever halkına ve o'nun haklı mücadelesine destek olunuz !

Bilinmelidir ki, bu destek, sadece Kürdistan halkına yapılmış bir destek değildir. Sadece Orta-Doğu'yu büyük bir felaketten uzak tutma çabası da değildir. Bu destek, tüm insanlığa ve o'nun geleceğine yöne-

lik bir destektir.

Sınıf bilinçli Türkiye,İran, Irak proleteryası!

Ezilen, sömürülen, baskı altında tutulan yoksul Türkiye, Irak, İran halkları !

Sömürgeci, askeri-faşist türkiye, sömürgeci-gerici İran ve Irak diktatörlüklerinin barbar saldırılarınının Kürdistan' daki vahşetine karşı sessiz kalmayınız ! Sömürgeci-gerici faşist devletlerinizin bu kanlı ve katliamcı eylemlerini lanetleyiniz ! Onlara destek olmayınız ! Onları bu serüvenlerden vazgeçirecek, tüm bölgede emperyalistleri güçlendirecek kanlı eylemlerine engel olacak pratik faaliyetlere geçiniz ! Kitlesele eylemlere yöneliniz ! Üretimi durdurunuz !Çocuklarınızın bu eli kanlı çetelere alet olmamaları için,onları faşist-askeri mekanizmalardan çekiniz !

"Haydutları temizlemeye gidiyoruz" diyen faşist cuntanın yalanlarına kanmayın ! Biliniz ki, en büyük haydutlar;bağkalarının topraklarını işgal eden, ilhak edip, sömürgeleştiren,yeraltı-yerüstü zenginlik kaynaklarını talan eden, yerli halkı göçe zorlayıp kırımdan geçiren, dili, kültürü ve tüm öz değerlerini imhaya yönelenlerdir.

Temelde kendi ulusal varlığını korumaya yönelik, kendi toprağında ulusal ve demokratik hakları için, ülkesinde bağımsız ve özgür olarak yaşamak isteyen yoksul Kürdistan halkı haydut olabilir mi?

Kürdistan halkı kendi ülkesinde bağımsız ve özgür yaşamak istiyor. Emperyalistler ve

sömürgecilerle bölünmüş,zoraki olarak varlığına el konulmuş , dili, kültürü ve tüm öz değerleri elinden alınmış, tel örgülerle, mayın tarlalarıyla bölünmüş Kürdistan halkı, ülkesinde hiç bir gücün zoraki bağkısı ve terörü olmadan, bağımsız ve özgürce yaşamak istiyor. Bumudur haydutluk ?

Biliniz ki, en büyük haydutlar sömürgecilerdir. Onlar, özellikle bu dönemde şovenizmi körükleyip sizleri "Ana vatan savunması"na çağırabilirler.Sömürgeci-faşistlerin bu demagogilerine kanmayın ! Onlara karşı direnerek, Kürdistan halkına destek olarak karşılık veriniz.

Biliniz ki, Kürdistan halkının imhasında sizlerin; işçi sınıfı ve halk olarak hiç bir yararınız yoktur. Daha da parazlanacak olan sömürgeci, gerici faşistler, sizleri daha fazla ezecektir.

Bütün dezavantajlarına rağmen Kürdistan halkı direnecektir ! Ve şunu da biliniz ki, Kürdistan halkının bu direnişi sizleri kurtuluşa götürecektir yolda en büyük desteğinizdir.

Kürdistan ulusal demokratik, yurtsever güçlerine !

Faşist-ırkçı sömürgecilere (Türkiye-İran-İrak sömürgecilerine), başta ABD olmak üzere, emperyalist-sisteme ve saldırgan örgütü Nato'ya karşı direnen ilerici-demokratik güçlere !

Kürdistan halkına ve Kürdistan ulusal demokratik güçlerine karşı girişilmiş bulunan bu planlı soykırım ve imha eylemine karşı bir tek cephede ve tek bir komutanlık altında bir

leşmeniz gerekmektedir. Biliniz ki; yurtsever halkımız toptan yoketmeye yönelik sömürgeciler ve emperyalistler tam bir işbirliği halinde, tüm güçlerini birleştirerek hareket etmektedirler.

İlk etapta (Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin)tüm ikmal yolları hedeflenen (Lojistik destekten yoksun bırakılmaya yönelik) bu saldırı hareketinin, kısa bir dönem sonra ve üç cepheden birden;ABD,Nato ve bunlara bağlı "Çevik Kuvvet" lerin desteğindeki güçlerle takviye edilerek, genel ve geniş bir saldırıya yönelebilecekleri unutulmamalıdır.

Bilinmelidir ki; faşist-gerici, sömürgeci Türkiye,ve Irak diktatörlükleri, ABD, Nato ve sistemin diğer üyeleri ile bölge gericiliğinin aktif ve çok yönlü desteğine sahip olmadan, bu denli tehlikeli ve tüm bölgeyi ateşe verebilecek, boyutta geniş ve büyük bir rizikoya sahip böylesine bir serüvene girişemezlerdi.

Tüm bu nedenlerden dolayı, her ne pahasına olursa olsun tüm emperyalist, faşist ve gerici saldırganlıklara karşı, bölük-pörçük ve esas olarak bu dönemin sorunları olmayan sorunları ön plana çıkararak,dağınık bir halde mukavemet edilemeyeceği açıktır. Bu nedenle acil görev; Tüm ulusal- demokratik güçlerin, hiç bir ön koşul öne sürmeden, bir tek genel demokratik cephede birleşmeleri gerekmektedir.

Bilinmelidir ki, böylesine bir birlik oluşturulmadan başarı şansı hemen hemen yoktur

31.5.1983

KÜRDİSTAN HALKI KAZANACAKTIR !

1 MAYIS ATEŞİ SÖNDÜRÜLEMEZ! (2)

1967'de DISK kuruldu. DISK Türkiye işçi sınıfı tarihinde yeni bir dönemi başlattı. İşçi sınıfı hareketine yeni bir nitelik kazandı. Güçlü eylemlerle birçok alanda işçi sınıfının haklarını elde etti. Disk'in kuruluşu sarı sendikacılığa da büyük bir darbe oldu.

1968 öğrenci-gençlik hareketi, Türkiye'de yeni bir döneme damgasını vurdu. 1968 öğrenci-gençlik hareketinin eylemlerini takiben Türkiye'de gittikçe yoğunlaşan ve zaman zaman burjuvaziye ürküten eylemler belirdi.

1970,15-16 Haziran işçi hareketi, Türkiye işçi sınıfı tarihinde en büyük eylem olarak belirdi. Binlerce işçi sömürgeci burjuvazinin barikatlarını yerle bir ederek, İstanbul'da alanlara aktı. 15-16 Haziran işçi hareketi isyan kıvılcımlarıyla dolu bir eylemdi. İşçi sınıfı ilk kez böylesine boyutları geniş, güçlü bir eylem ortaya koyuyordu. Eylem, ekonomik-demokratik, yer yer politik içerikli istemleri kapsıyordu. Sömürgeci, işbirlikçi-teknelci Türk burjuvazisi,15-16 Haziran işçi hareketinden ürkütü. Oldukça tedirgin oldu. Çok sert önlemler aldı. Baskıları yoğunlaştırdı. Birçok işçi önderini ve onlarca militanı tutuklattı.

1970'lere gelindiğinde işçi sınıfının sayısında belirgin bir artış olmuştu. Aynı şekilde işsizler ordusunun sayısı da artmıştı. Kırsal alandan göç güncel olaylar zincirinin

tabii bir halkası halini almıştı. Bu dönemde yaygın bir şekilde değişik eğilimleri ve sınıf güçlerini temsil eden legal-illegal birçok politik örgüt (Parlamentoda temsil edilen partiler bunlara dahil değildir) belirlemiştir.

Gerek işçi sınıfının, gerek Kürdistan ulusal güçlerinin ve gerekse yukarıda sözü edilen politik örgütlerin yaygınlık kazanan eylemleri, burjuvazinin değişik baskı yöntemlerini geliştirmesine neden oldu. 1 Mayıs Türkiye ve Kürdistan'ın çeşitli birimlerinde, yasaklar hiçe sayılarak yaygın bir şekilde kutlandı.

1 Mayıs, işçi sınıfının enternasyonalist birlik, dayanışma ve mücadele günü olmasına, tüm dünya işçi sınıfı ve ezilen halkları tarafından her yıl kutlanan bir bayram, önemli bir gün olmasına rağmen, Kemalist burjuva diktatörlüğü döneminde kutlanması yasaklanmış içeriği de tamamen boşaltılarak "bahar bayramı" olarak değiştirilmiş, halk kitlelerine, işçi sınıfına zorla benimsetilmeye çalışılmıştır. Bu resmi yasak; 1976 yılında yüzbinlerce emekçinin alanlara -İstanbul Taksim alanı, 1 Mayıs 1976 yılında Türkiye tarihinin en büyük işçi ve emekçi kitlelerinin katıldığı böylesi bir gösteriye, o güne kadar tanık olmamıştı- akınıyla sona ermiştir. Ancak faşist diktatörlüğün egemen olduğu bu günkü Türkiye Cumhuriyetinde 1 Mayıs, "bahar bayramı" olarak dahi

kutlanamamaktadır.

Bu dönemde (1970) işbirlikçi Türk teknelci burjuvazisinin değişik kanatları arasındaki ilişkiler derinleşmiş, yer yer büyük boyutlara varmıştı.

1971'lere gelindiğinde, Türkiye işçi sınıfı, iktidarı ve büyük burjuvaziye zor durumlar bırakacak kadar ileri mücadele düzeyine ulaşmıştı. Kürdistan ulusal demokratik muhalefeti işçi sınıfı ile bağlarını kurma yönünde hayli mesafe almıştı. Değişik politik güçlerin yaygın eylemleri sürüyordu. Ekonomik bunalıma çare bulunamıyor, halk kitlelerinin hoşnutsuzluğu ve muhalefeti büyüyordu.

İşte sömürgeci-işbirlikçi teknelci Türk burjuvazisinin ABD yanlısı kesimi, derinleşmiş ağır ekonomik bunalımdan çıkmak, gelişen Türkiye işçi sınıfı mücadelesini ve Kürdistan ulusal demokratik muhalefetini bastırarak ve burjuvazinin diğer kanatları üzerinde mutlak egemenliğini kurmak için, 12 Mart 1971'de askeri faşist bir darbe ile iktidarı gaspetti.

Faşist cunta iktidarı aldıktan sonra, başta işçi sınıfı ve Kürt ulusu olmak üzere, tüm ilerici, devrimci-demokrat, sosyalist ve anti-emperyalist güçlere saldırdı. Kürdistan'daki, baskıları katmerleştirdi. Böylece yurtsever, devrimci-demokrat yüzlerce insan cezaevlerine konularak işkenceden geçirildiler. Faşist cunta üç yurtsever devrimciyi idam sehpalarında, onlarca yigit militanı

da toplu halde katletti. Tüm demokratik kurum ve kuruluşları ayakları altına alarak, her tür basın-yayın (burjuvazinin ve faşistlerin basın ve yayınlarına dokunulmadı) faaliyetlerine son verdi, ya da sansüre tabi kıldı. Öğretmenlerin ile-ri demokratik örgütü olan TÖS ve diğer ilerici, demokrat-sosyalist parti, örgüt, dernek vb lerini gerekçesiz kapattı.

Ancak işçi sınıfı hareketini tümüyle bastıramadı. DİSK'i ka-patma cesaretini gösteremedi. Bu dönemde, gerek Türkiye işçi sınıfı hareketi, gerekse Kürdistan ulusal demokratik muhalefeti ağır darbeler yemesine rağmen tümüyle susturulamadı . Ne var ki, Türkiye işçi sınıfının ve Kürdistan ulusal demokratik hareketinin örgütsüz oluşları, politik güçlerine, ya-ni devrimci partilerine sahip olamayışları, faşist cuntaya eylemlerinde kolaylık sağlıyor, iktidarın işçi sınıfı tarafından alınmasını ya da Kürdistan'ın bağımsızlığına kavuşmasını olanaksız kılıyordu.

Sömürgeci, askeri-faşist cunta, iktidarda bulunduğu sürede büyüyen ekonomik bunalıma çare bulamadı. Türkiye işçi sınıfı ve Kürdistan ulusal demokratik muhalefetini tümüyle bastıramadı. Kendi dışındaki tekel grupları ve tekelci olmayan burjuvazi üzerinde mutlak egemenliğini kuramadı. Ve bunların güçlü muhalefetiyle karşılaş-tı. Bu dönemde ağırlaşan dış koşulların da etkisiyle cunta, devleti tümüyle faşist-leştirmeden 1973 yılında iktidarı terketmek zorunda kaldı.

1973-1980 dönemi, denilebi-lirki Türkiye Cumhuriyeti tarihinde özel bir yere sahiptin Çünkü, gerek işçi sınıfı hareketinin gelişmesi, gerek işçi sınıfı adına hareket eden,veya o iddiada bulunan politik örgütlerin peş peşe doğması, gerekse Kürdistan ulusal demokratik mücadelesinin aldığı yeni nitelik, söz konusu dönemin ayırddedici özelliklerini oluşturuyordu.

Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı bu dönemde güçlü eylemler ve çok sayıda grevler ortaya koydu. Bu dönemde daha da büyüyen ekonomik bunalım,yaygınlaşan işsizlik ve giderek artan dışa bağımlılık; işçi sınıfının daha fazla ezilmesine, bu nedenle de yaygın olarak eylemler geliştirmesinde etken oldu.

İşçi sınıfının eylemleri özellikle DİSK'in önderliğinde gerçekleşiyordu. Bu dönemde de işçi sınıfının devrimci partisi henüz yoktu. DİSK ise sınıf-lı bir kapasiteye sahipti.Çünkü parti değildi. Buna rağmen güçlü eylemler sergiledi. DGM direnişinden, yüzbinlerce işçi ve emekçinin katıldığı 1 Mayıs (Türkiye Cumhuriyeti tarihinde ilk görkemli 1 Mayıs eylemi 1976 yılında, İstanbul Taksim alanında gerçekleşti.Bunu 1977 deki 1 Mayıs eylemi izledi. Ancak işbirlikçi Türk tekelcilerinin tahammülsüzlüğü,o'nu yeni bir takım oyunlara itti. 1977 1 Mayıs'ında, sömürgeci, işbirlikçi Türk tekelci burjuvazisinin provakasyonu sonucu gerçekleştirilen kitle katliamında, İstanbul Taksim alanın

da 37 işçi ve emekçi hayatını yitirirken, yüzlerce yurtsever demokrat insan da yaralandı.Ancak işçi sınıfı, burjuvazinin her tür katliam provalarına ve provakatif eylemlerine rağmen alanları terketmedi. 1978 1 Mayıs'ında yine alanlara akın etti. Yüzbinlerce işçi, emekçi ve devrimci 1978 yılında İstanbul Taksim alanında ve diğer alanlarda sömürgeci burjuvaziye adeta meydan okurcasına büyük gösteriler düzenlediler) gösterilerine, Tarih'teki direnişten çeşitli vesilelerle burjuvaziyi ürküten politik eylemlere kadar direnişler örgütledi.

Kuşkusuz, Türkiye ve Kürdistan'da burjuvazinin iktidarını sarsan sadece sanayi merkezlerindeki işçi sınıfı hareketi değildi. Bu dönemde kırsal alanda; bir taraftan tarım proleteryasının, diğer taraftan ve özellikle Kürdistan'da toprak ağalarına karşı gelişen, gelişip yaygınlaşan köylü ayaklanmalarını ve eylemlerini de saymak gerekir.

Sömürgeci, işbirlikçi Türk tekelci burjuvazisi ekonomik bunalıma çözüm getiremiyordu. Burjuvazinin değişik emperyalist güçlere bağlı kanatları arasındaki çelişkiler gittikçe derinleşiyordu. Orta burjuvazi sürekli tavizler koparma peşindeydi ve tekelci burjuvazinin sırtında bir kambur gibi duruyordu.

Tekelci burjuvazi girdiği çözümsüzlüklere; İşçi sınıfına, Kürdistan ulusal demokratik muhalefetine ve halk kitlelerine

saldırmakla, onlar üzerinde te rör estirmekle ve sıkıyönetim uygulamalarıyla çözüm yolları aradı.

Bu dönemde saldırılar hergün dozunu arttırarak yaygınlık ka zandı. Daha 1965'lerin hemen a kabinde faşist kamplarda yetiştirilen faşist beslemeler, bu dönemde hemen hemen her gün, her yerde ve her alanda, işçi sınıfına , Kürdistan ulusal kurtuluş güçlerine,devrimciler ve emekçi halk kitlelerine yoğun saldırılar düzenledi.Dev let desteğindeki bu faşist beslemeler, yurtseverleri,devrimci-demokratları, emekçi halk kesimlerini toplu katliamlara tabi tuttular. Günde ortalama 20 yurtseverin, devrimci-demokrat ya da emekçinin kanına gir diler. En seçkin kadro ve mi litanlar, işçi ve emekçi halk güçlerinin önderleri bu dönemde devlet güdümündeki faşist beslemeler tarafından katledil diler. Burjuvazi bütün baskılarına, oyun ve saldırılarına rağmen Türkiye ve Kürdistan'da yükselen muhalefeti, işçi sınıfı ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini bastıramıyor, bir bütün olarak girilen ekonomik, politik ve sosyal bunalım lara çare bulamıyor, sorunları çözmede yetersiz kalıyordu....

Sıkıyönetimlerle, provakatif eylemlerle ve toplu katliamlar la da sorunlara çözüm getiremi yen sömürgeci, işbirlikçi Türk tekelci burjuvazisi, çözümü , 1971'deki gibi faşist bir darbede buldu.

Sömürgeci, işbirlikçi Türk tekelci burjuvazisinin ABD yan lısı kanadı 12 Eylül 1980 tarihinde; girilen ekonomik, politik ve sosyal bunalımdan çık-

mak, gelişen Türkiye işçi sınıfı ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini bastırmak, orta burjuvaziyi mutlak egemenliğine almak ve uzun vadede varlığına son vermek,diğer emperyalist güçlere bağlı tekel grupları üzerinde egemenliğini pekiştirmek, bölgede çıkarları sarsılan ABD'ye yeni olanaklar hazırlamak ve gücünü yeniden tesis etmek için,ABD'den aldığı destekle faşist darbeyi tezgahladı.

Kürdistan'da ise işçi sınıfı 19. y.yılın sonlarına doğru oluşmaya başladı. Ancak sömürgeciliğin Kürdistan'daki varlığı, işçi sınıfının gelişmesine olanak tanımadı. Sömürgeci yapı Kürdistan'da üretici güçlerin gelişmesine sürekli engel oldu.

1. Emperyalist paylaşım savaşı yıllarında Kürdistan'da çalışabilir nüfusun büyük bir kesimi savaş alanlarında tüketildi. Ülke bir baştan, diğer başa viraneye çevrildi.

Savaş yıllarında ve savaştan sonra, sömürgecilerin ek vergi yasaları iligine kadar soyulmuş halk kitlelerini,özellikle emekçi kesimi adeta canından bezdirmişti. Bu nedenle 1920-21 yıllarında vergi yasalarına karşı, ulusal demokratik haklarının elde edilmesi, baskıların kaldırılması ve insanca bir yaşam için Kogri' de sömürgecilere karşı bir direniş hareketi gelişti.Ancak,direniş Kemalistlerin çeşitli oyun ve entrikaları sonucu kanla bastırıldı.

1923 Lozan paylaşımından sonra Kemalist burjuva diktatörlüğü Kürdistan'a kanla girdi.

En ufak demokratik talepleri zor kullanarak karşıladı. Kürdistan'da, her direnişi takiben göç ettirme eylemine girişti. Mecburi iskan yasaları ile ulusu tünden imhaya yöneldi.

Kürdistan halkı, gerici Kemalist diktatörlüğün barbarca uygulamalarına, göç ettirme eylemine, uyguladığı ve halkı açlığa mahkum eden vergi yasalarına karşı ve en önemlisi ulusal ve demokratik hakları için 1925, 1930-1933, 1936-1938 yıllarında direndi. Ne varki devlet gücünü elinde bulunduran, uluslararası bağlantılara sahip ve uluslararası güçlerden destek gören (Kemalist diktatörlüğün bu dönemde, gerek sosyalist Sovyetlerle, gerekse bütünlü emperyalist güçlerle sıkı ilişkileri vardı) gerici burjuva diktatörlüğü, her seferinde Kürdistan'a egemen olmaya, Kürdistan'daki barbarlıklarını uygulamaya muvaffak oldu.

1920-40 dönemi, Kürdistan'da dinmek bilmeyen bir azimle direnişlerin sergilendiği bir dönem oldu. Bu dönemde sömürgeci Kemalist diktatörlük,Kürdistan'a en ağır baskılarla,zoraki göçlerle, katliamlarla,zoraki asimilasyonla ve ağır vergi yasalarıyla girdi.Onbinlerce seçkin Kürdistan'lı savaş yıllarında sömürgeciler tarafından imha edildi. Feodal ve yarı-feodal yapı özellikle korundu ve ayakta tutulması sağlandı. Üretici güçlerin gelişmemesi için en olmaz yollar denendi, yöntemler geliştirildi. Satılık, işbirlikçi feodaller; sömürgeciler tarafından ödüllendirilerek,Kürdistan halk güçlerine ve emekçilerine yeni

bir baskı unsuru olarak devreye sokuldu.

Ancak sömürgeci burjuvazi, bütün baskılarına ve türlü oyunlarına rağmen işçi sınıfının oluşmasına ve gelişmesine, yer yer eylemlere katılmasına tümenden engel olamadı. 1927 yılında Nusaybin demiryolunda çalışan işçilerin bağlattıkları grev, konumuz açısından örneklenilecek niteliktedir. Ne var ki, sömürgeci diktatörlüğün insanlık dışı baskılarının en yoğun olduğu bir dönemde, işçi sınıfı elbette istenilen düzeyde gelişemezdi, eylemlere girişemezdi. Var olan gelişme ve eylemler dahi yok olma ile karşı karşıya idiler.

Kürdistan işçi sınıfı daha ziyade 2. Emperyalist paylaşım savaşından sonra gelişme olanaklarına sahip oldu. İşçi sınıfının mücadelesi ise, 1950-1960 döneminde (yer yer) yaygınlık kazandı. 1960 darbesi sonrası girilen yeni dönemde hızla gelişme kaydeden Kürdistan işçi sınıfı, mücadele alanına daha aktif olarak katıldı.

1964 yılı Temmuz ayında çalışma koşullarının iyileştirilmesi ve ücret artışı için Batman'da yaklaşık 1200 petrol işçisi grev yaptı. Grev başarıyla sonuçlandı. Batman'daki bu başarılı eylemden sonra Malatya'daki mezbaha, G. Antep' teki dokuma işçileri de başarılı grevler yaptılar.

Kürdistan işçi sınıfı daha çok Kürdistan'ın talanını amaçlayan alanlarda (bu alanlar, büyük ölçüde devlete ait yatırım alanlarıdır. Bu alanlar, gerek yer altı, yer üstü zenginlik kaynaklarının talanını amaçlayan, gerekse sömürgeci yapının devamı için zorunlu se-

çilmiş alanlardır.) yoğunlaştı. Petrol işletmeleri, maden ocakları, devlet üretme çiftlikleri, et kombinaları, süt fabrikaları, DSI, YSE, Devlet Demir Yolları, Barajlar vb.

Ayrıca, inşaat-yapı işletmeleri, tuğla-kremet fabrikaları, gerek devlet, gerekse yer yer özel sektörün elinde bulunan, geniş kapasiteli olmayan fabrikalar da (tekel fabrikaları, iplik fabrikaları, un, çimento ve şeker fabrikaları, dokuma tezgahları vb.) bu alanlara ek lenebilir. Bunlara ek olarak küçük işletmeler ve devletin diğer kurumlarında sayıca belirli bir kapasiteye ulaşan işçileri de sayabiliriz.

Kürdistan'da işçilerin yaşam koşulları oldukça ağırdır. 1960 sonrası yıllarda işçi sınıfının belirli bir kesimi, özellikle sendikali olanlar (Petrol, maden, üretme çiftlikleri, DSI, YSE, Karayolları vb.) bir önceki döneme nazaran daha iyi olanaklara kavuştular. Yaşam düzeyleri de bir önceki döneme göre yükseldi. Ancak bu gün bile binlerce işçi çok düşük iş ücretine karşılık 12-16 Saat iş günü çalışmak zorunda bırakılmışlardır. Bu işçilerin hiç birinin yasal güvencesi yoktur. Sendikası, sigortasıdır. Emeklerini bazı tüccarlara kaptırmaktan başka çareleri kalmamıştır.

Kısacası, Kürdistan işçi sınıfı (belirli bir kesimi hariç) gerek ekonomik olarak, gerekse sosyal ve politik yönden (Türkiye işçi sınıfına nazaran) çok daha geri düzeydedir. Çok daha fazla ezilmektedir.

Bu gün büyük metropol merkezlerinde (İstanbul, Ankara, İzmir, Adana vb.) mevsimlik işçilerin, işportacıların, ham-

malların ve inşaat işlerinde çalışanların büyük bir kesimi Kürdistan'lı emekçilerdir. Aynı şekilde yüzbinlerce Kürdistan'lı emekçi kitlesi Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde aç kalmamak için emeğini satmak, enerjisini tüketmek zorunda bırakılmışlardır.

Kapitalizmin Kürdistan'da gelişmesiyle birlikte, kırsal alanda, köylülükteki farklılaşma hızlandı. Bunun sonucu olarak bir taraftan işsizler ordusu kabarıırken, diğer taraftan da kır proleteryası oluştu.

Faşist diktatörlük Türkiye işçi sınıfı ile birlikte Kürdistan işçi sınıfını da örgütsüz yakaladı. Onları baskı altına aldı ve dağıtma yoluna gitti. Buna karşılık, ne Türkiye işçi sınıfı ve ne de Kürdistan işçi sınıfı hiç bir direniş gösteremedi...

Görüldüğü gibi Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı, oluştukları günden itibaren çeşitli dönemlerde, dönemin özelliklerine uygun tarzda kendi sınıfsal çıkarları için direnmişlerdir. Ancak, bu direnişler sömürgeci burjuvazi tarafından şiddet kullanılarak bastırılmıştır.

Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfını yenilgiye iten nedenler hiç kuşkusuz onların örgütlü bir güce dönüşememelerindenidir. Onların, siyasal olarak iktidara yöneltecek, sınıfsal kurtuluşlarını gerçekleştirecek, sınıf diktatörlüklerini inşa edecek devrimci öncü partilerine sahip olamamalarındandır.

Bu gün 1 Mayıs'ın yeni bir yıl dönümündeyiz.

Bu gün, sömürgeci, askeri-faşist diktatörlüğün en azgın bir tarzda ve pervazsızca bas-

kılarını yoğunlaştırdığı, tüm demokratik hakları ayaklar altına aldığı, binlerce yurtsever, devrimci-demokrat ve sosyalisti zindanlarda çürüttüğü, her gün şu ya da bu alanda devrimcileri katlettiği, geniş halk yığınlarını açlığa mahkum ettiği, Kürt ulusu üzerindeki sömürgeci baskıları faşist baskılarla bütünleştirerek toplu kırımlar boyutuna yükselttiği, bölgede (Orta-Doğu) saldırgan bir politika güttüğü, başta ABD olmak üzere emperyalist sistemi bir bütün olarak güçlendirdiği, ülkemizin tüm zenginlik kaynaklarını, ucuz iş gücünü ve asker gücünü emperyalistlere peşkeş çektiği ve bir avuç satılmış işbirlikçi tekelcinin ensesini şişirdiği bir dönemde, Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı ne yapıyor?

Açaktır ki, baskıların sivri ucu, her zaman olduğu gibi, bu gün de başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçilere yöneliktir. Kürdistan'da ise bu baskılar, bir bütün olarak Kürt ulusunu kapsamına almıştır.

Faşist diktatörlüğün egemen olduğu bu dönemde, Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı en basit demokratik haklarını dahi kullanamamaktadırlar. 500 bini aşkın işçinin üyesi bulunduğu işçi sınıfının ileri sendikal örgütü olan DISK'in yaşamına son verilmiştir. 50'yi aşkın yöneticisi idamla yargılanmaktadır. Türk-İş gibi satılık sendikalar halâ işçi sınıfı adına âhkâm kesmektedir. Ve işçi sınıfı tüm bunlara karşı sessizdir ! Eli, kolu bağlı, hiç bir şey yapamıyor ve her geçen gün çürümeye doğru gidiyor !.. Neden ?

Bu gün onlarca örgüt, Türkiye işçi sınıfı adına hareket ettiklerini iddia ediyorlar. Gerçekte ise, hiç biri Türkiye işçi sınıfının tek ve yasal temsilcisi durumunda değildir. Türkiye işçi sınıfı, devrimci, politik örgütünden yoksundur. Türkiye devrimci hareketi dağınıktır. Türkiye işçi sınıfını ve devrimci hareketini birleştirmek ve tek merkezde bütünleştirmek hayati bir sorun olarak durmaktadır. Bu nedenle, işçi sınıfı adına hareket ettiklerini iddia eden politik örgütlerin sorunun ciddiyeti üzerinde durmaları ve uzun uzun düşünceleri gerekmektedir.

Sorun nedir? Türkiye işçi sınıfı açısından sorun; sömürgeci askeri-faşist diktatörlüğü alışı edip, Türkiye'de demokratik halk iktidarını kurmak, emperyalistleri defetmek ve ikili ilişkilere (mali, askeri, politik vb.) son vermek, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etme hakkı olan, ayrılıp siyasal anlamda bağımsız bir devlet kurma hakkını tanımak ve sosyalizmin ön koşullarını hazırlamaktır.

Bu gün Türkiye sol hareketi çok ağır ve ciddi sorunlarla karşı karşıyadır. Türkiye sol hareketinin önündeki acil görev, merkezi görev; ideolojik-politik ve örgütsel anlamda yeniden örgütlenmektir.

İşçi sınıfının ve devrimci hareketin dağınıklığına son verip, derlenip toparlanmasına olanaklı kılmak, dağınık halde bulunan sosyalist kadroları, işçi sınıfı ile bütünleştirmek ve işçi sınıfının örgütsüzlüğüne son vermektir. O'nu devrimci sınıf partisine kavuşturup, iktidara yöneltmektir.

Aynı şekilde, Kürdistan işçi sınıfı da örgütlenerek, devrime önderlik etmek zorundadır. Ne var ki, bu sorun zannedildiği kadar kolay değildir. Kürdistan işçi sınıfı, köylülük karakterinden henüz tümüyle arınmamıştır. Özel mülkiyete karşı güçlü zaafı taşımaktadır. Kendi sınıf bilincinde -çok az bir kesimi hariç- değildir. Çünkü, sömürgeciler ülkemizde sanayi geliştirmediler. Sınırlı yatırımlara yöneldiler. Ülkemizde büyük fabrikalara rastlanmaz. Bu nedenle, sayısal anlamda büyük rakamlar oluşturamaz Kürdistan işçi sınıfı. O'nun örgütlü bir güç olarak ulusal kurtuluş hareketine önderlik etmesi süreçle ilintili olarak ve ancak mücadele içerisinde mümkündür. Bu nedenle de, devrimci-demokrat ve sosyalistlere, devrimci aydınlara büyük görev ve sorumluluklar düşmektedir. Devrimi örgütleyecek öncü müfrezelerin (kadrolar), işçi sınıfına bilinci götürmede görevli oldukları unutulmamalıdır.

Kürdistan'da dağınıklığa son vermek, en ileri devrimci-demokrat ve sosyalist kadroları yakınlaştırmak, onları bütünleştirmek ve işçi sınıfı ile birlikte harekete geçirmek ve ulusu bir bütün olarak mücadele içerisinde çekmek (Ulusal Demokratik Devrim mücadelesi içerisinde), Kürdistan ulusal kurtuluş güçlerinin, Kürdistan sol siyasal güçlerinin önündeki acil görevdir. Bir bütün olarak (kuzey) Kürdistan devrimini örgütlemek; ülkenin bağımsızlığını, ulusun kurtuluşunu ve halkın özgürlüğünü sağlamak, Türkiye işçi sınıfı ile birleşme yönündeki tüm engelleri kaldırmaktır.

OTONOMİ, FEDERASYON, BAĞIMSIZLIK! [2]

SURİYE: Gelişme yolunda geri bir tarım ülkesidir. Kürdistanın en küçük parçasını elinde bulunduruyor. Nisbi de olsa, anti-siyonist, anti-Amerikancı niteliğe sahip bir politika güdüyor. (İsrail siyonizminin ve ABD emperyalizminin bölgeye ve Suriye'ye yönelik saldırılarından dolayı Baas, zoraki olarak anti-siyonist ve anti-emperyalist bir politikaya yönelmiştir). Özellikle askeri alanda koşulların dayatması sonucu Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerle yakın ilişkiler içerisindedir. Ancak ekonomik alanda emperyalist ülkelerle ve bölge gericiliği ile daha güçlü bağları bulunmaktadır. Dünya petrolünün önemli bir kısmını elinde bulunduran 100 milyonluk Arap aleminin bir parçasıdır. Gerçekte Baas diktatörlüğü, bağınaz bir şovenist ve anti-komünistdir. Ülkede legal olarak faaliyet - ne tür bir faaliyetse?- sürdüren ve Baasla bir cephede (!) bulunan Suriye K.P'si, esas olarak ve sadece göstermelik bir legaliteye sahiptir. SKP, iktidarın bilinçli politikasının bir ürünü olarak, bölgenin hasasiyetinin ve Suriye özgünlüğünün dayatması sonucu legalitede faaliyet (!) sürdürmektedir. Suriye, her an emperyalizmin kucağına düşebilecek kadar istikrarsız bir yapıya sahiptir.

İRAK: 100 milyonluk Arap aleminin bir parçası olan Irak da Suriye gibi gelişme yolunda geri bir tarım ülkesidir. Kürdistan'ın önemli bir parçasını sömürgeleştirmiştir. Gericici bir diktatörlüğün (Baas diktatörlüğü)

gü) egemen olduğu, hiç bir demokratik kurum ve hakların bulunmadığı, engellendiği, önüne setler çekildiği bir devlet yapısına sahiptir. Baas diktatörlüğü ırkçılığa varan şovenist ve anti-komünist bir politika sürdürmektedir. Suriye gibi devlet geleneği olmayan Irak, istikrarsız bir yapıya sahiptir. Başta ABD olmak üzere, emperyalist sistemin değişik kanatlarıyla güçlü ilişkiler içerisindedir. Gericici Arap yönetimleri ve bölge gericiliği tarafından destek görmektedir. Irak'ı İran'a saldırtan, o'nun emperyalizm ve bölge gericiliği ile olan gericici ilişkileridir.

İRAN: Az gelişmiş ülkeler kategorisine girer. Kürdistan'ın ikinci büyük parçasını sömürge olarak elinde tutuyor. İran, Kürdistan'ın dışında Azerbaycan, Huzistan ve Belucistan'ı da ya sömürge olarak, ya da bağımlı bir hale sokarak kendi denetiminde bulunduruyor. Ada geçen ulusların ve diğer azınlık milliyetlerin ulusal ve demokratik hakları tümden ellerinden alınmıştır. En ufak bir isteme karşılık bomba, ateş ve kanla karşılık verilmektedir. Şah faşist diktatörlüğünün gidişinden sonra, nispeten anti-emperyalist (anti-ABD) tavrılar geliştiren yeni (Humeyni) diktatörlük, bu tavrını diğer (ABD dışındaki) emperyalistlere karşı sürdürememektedir. ABD'nin dışındaki diğer emperyalist güçlerle gerek askeri, gerekse ekonomik alanda güçlü bağları vardır. Ve İran, bu günkü yapısıyla karşı devrimin

güçlü nüvelerini taşıyor. O, bağınaz bir anti-komünist ve fanatik bir gerici dir.

TÜRKİYE: Türkiye'ye gelince; O faşist bir diktatörlüğün egemen olduğu ırkçı ve anti-komünist bir yönetimle idare edilen, sömürgeci bir devlet yapısına sahiptir. ABD emperyalizminin ve Nato'nun ileri ve en önemli bir karakolu durumdadır. Aynı şekilde, Orta-Doğu'daki bölge gericiliğinin temel dayanaklarından biridir. Kürdistan'ın en büyük parçasını sömürge olarak elinde bulunduruyor ve bölgede sığrama tahatası görevi ile görevlendirilmiştir.

Kürdistan'ı sömürgeleştiren, devletler ve bu devletlerin egemen sınıf güçleri, şu veya bu oranda da olsa emperyalist sisteme ve sisteme bağlı bölge gericiliğiyle ilişkiler içerisindedirler.

Söz konusu sömürgeci devletlerde, gerek yeraltı, gerekse yerüstü zenginlik kaynaklarından elde edilen toplam gelirin çok önemli bir bölümü; bazı alanlarda (devletten devlete değişiklik arzeden alanlarda) %50, kimi alanlarda %75, kimilerinde ise %100'lük bir bölümü Kürdistan'dan elde edilir. Kısaca, sömürgecilerin hayat damarları Kürdistan'da atıyor.

Kürdistan'ı sömürgeleştiren sömürgeci diktatörlüklerin hepsi de, bu gün için süngü zoru ile iktidarda kalabilmektedirler. Anılan devletler, büyük bir ekonomik kriz içerisinde - d irler. (İran ve Irak çok büyük petrol gelirlerine rağmen, biralakalim bu krizi atlatmayı,

önünü bile alamamaktadırlar.) İşsizlik, enflasyon ve pahalılık had safhaya ulaşmıştır. Hal kın alım gücü düşmüş, kitleler adeta açlığa mahkum edilmiştir. Emperyalizmin girdiği derin bunalım bu tür devletleri daha şiddetli bir tarzda etkiliyor. Onları yeni ve daha ağır bunalımlara sürüklüyor. Bu devletlerde yaşayan halkların, sömürge olarak ya da bağımlı halde bulunan ulus ve azınlık milliyetlerin, en ufak ulusal ve demokratik hakları yoktur. Çeşitli milliyetlerden işçi sınıfı sendikal örgütüne dahi (sarı sendikalar hariç) sahip değildir. İşçi sınıfının örgütlenmesi önündeki en büyük barajlar, bu yönetimler tarafından örülmüştür. Köylülük büyük bir yoksulluk ve eziklik içerisinde dir. Topraksız ve az topraklı köylü nüfusu, ülkenin kırsal alanda yaşayan toplam nüfusunun büyük çoğunluğunu oluşturuyor. Özellikle Suriye ve Irak, geçiş toplumu sürecini yaşıyor ve kırsal alanda büyük bir çözülme ve köylülükte farklılaşma gözleniyor. Bu ülkelerde Türkiye ve İran'da olduğu gibi işsizler ordusu her geçen gün büyüyor. Gerek Türkiye ve İran, gerekse Suriye ve Irak ekonomilerinin % 60'ını aşkın bir miktarı askeri harcamalara ayrılıyor. Tefecilik, karaborsacılık ve rüşvet alabildiğine yaygın. Halkın üzerindeki baskılar ise, nazi kamplarındaki ni aratmayacak şekilde ve her geçen gün arttırılarak vahşi bir tarzda sürdürülüyor.

Görüldüğü gibi, Kürdistan'ı sömürge olarak ellerinde (zorla) tutan sömürgeciler, Kürt ulusunun yanısıra, egemen ol-

dukları ülke halklarını da-ilk etapta işçi sınıfı olmak üzere eziyor, sömürüyor ve baskı altında tutuyor...

Şimdi de Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin sözkonusu devletlerde yaratacağı sonuç ve bölgedeki etkilerine dönelim.

Kürdistan'ın herhangi bir parçasında, örneğin Türkiye işgalindeki kuzey-Kürdistan' da, bağımsızlık temelinde boy vererek olan güçlü bir ulusal kurtuluş eylemi, kendisiyle birlikte hem olumlu hem de bazı olumsuz gelişmelere neden olacaktır.

Eylemin neden olacağı olumlu gelişmeler:

1- Kuzey-Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi, Kürdistan'ın diğer parçaları üzerinde doğrudan etki yaratacağından, dört parçadaki halkımızın dayanışması daha da güçlenecek, aradaki bağlar sıklaşacak ve birliğe giden yolda yeni mesafeler kat edilecektir. Devrimin hareket kabiliyeti artacak ve eylemleri genişleyerek, kontrol altına alınması (Türk sömürgecileri tarafından) güçleşecektir. Ve Kürt ulusal sorunu, bu güne kadar olduğu gibi, sömürgesi bulunduğu ülkelerin iç sorunu olmaktan çıkıp, gerçekte bir ulusun, bir bütün olarak sömürgeleştirilmiş bir ulusun sorunu olarak dünya sathında kabul görecektir.

2- Başta Türkiye işçi sınıfı ve ezilen Türkiye halkları olmak üzere, İran, Irak ve Suriye işçi sınıfı ile anılan ülke halkları üzerinde dolaysız etkide bulunacak ve onları sömürgeci gerici-faşist burjuva-

ziye karşı harekete geçirebilecektir. Ezen ulus proleterya-sının iktidarını daha da yakınlaştıracaktır.

3- Dört ülkede baskı altında bulunan diğer sömürge ve bağımlı uluslarla, ulusal azınlıkların kendi ulusal ve demokratik hakları uğruna mücadeleye atılmalarında cesaret verici olacaktır.

4- Orta-Doğu'daki gerici-burjuva ve yönetimlere karşı, işçi sınıfı ve ezilen halkların mücadelesi üzerinde etki yaratacağından, onların, daha aktif bir tarzda harekete geçmelerinde katkıda bulunacaktır.

5- Başta ABD ve Nato olmak üzere, bir bütün olarak emperyalist sisteme karşı bu güne kadar ezilen, baskı altına alınan ve uyusuk bir halde sessiz kalan halk kitlelerinin uyanmasında ve bölgesel planda anti-emperyalist hareketlerin boy vermesinde önemli ölçüde rol oynayacaktır.

6- Başta Sovyetler Birliği olmak üzere, sosyalist ülkelerle çok sıcak ilişkilerin kurulması sağlanacak ve güçlü bağlar kurulabilecektir. Sosyalist ülkeler de, bu güne kadar ilişkiler kurdukları ya da kurmak zorunda kaldıkları istikrarsız yönetimler yerine, yeni, güvenilir, istikrarlı ve uzun vadeli dost güçlerle dostane ilişki-

lerini sürdürebilecektir.

Olumsuz gelişmeler ise:

1- Sömürgeci güçler (4 devlet burjuvazisi) aralarındaki çelişkilere bir son verip -bu gü ne kadar defalarca görüldüğü gibi- güçlü ittifaklar yolunu arayacaklardır. ABD ve diğer emperyalist güçlere daha da bağımlı hale geleceklerdir.

2- Bu gün için, nisbi de olsa emperyalizme karşı yer yer tavır geliştiren Suriye ve İran, giderek İsrail ve ABD ile yakınlaşacaklardır -belki de bütünleşeceklerdir- ve Orta-Doğu da gerici ve emperyalist bir blok oluşacaktır.

3- Orta-Doğu gericiliği, iktidarlarını ve sınıf egemenliklerini korumak için, bütün yeraltı ve yerüstü servetlerini emperyalist tekellerin denetimine daha çok terkederek, bağımlılıklarına arttıracaklardır. Halk kitleleri üzerindeki baskılar yoğunlaşacak, açlık ve sefalet dayanılmaz bir hal alacaktır. Toplu katliamlar ve jenosit tüm dünyada yankısını bulmayacak bir niteliğe dönüşecektir.

4- Halklar arasında şovenizm ve düşmanlık körüklenecek ve devrimci hareketlerin birbirlerine düşürülmelerine çalışılacaktır. Bu dönemde sahte ulusal kurtuluş hareketleri, sahte komünist partileri boy verecek ve her türlü provakatif eylem için uygun bir ortam oluşabilecektir. (Şimdiden bu tür sahte hareket ve partilere rastlanıyor)

5- Her iki sistemin karşı karşıya gelmesi kaçınılmaz hale gelecektir. Bölgesel plandaki savaşın başka alanlara sıçraması çok güç engellenebilecektir.

Demek ki güçlü bir ulusal kurtuluş hareketi, bölgede Kürdistan'ın kurtuluşu ile sınırlı kalmayacak, bir bütün olarak Orta-Doğu'ya yayılacaktır. Bu devrim dalgası çok büyük kayıplara karşılık, sosyalist sistemin de aktif desteğiyle Orta-Doğu'da emperyalizmin temellerini sarsacak, onu tümüyle bölgeden defedecek kıvılcımları tutuşturacaktır. Bölge gericiliği ve siyonizm darbeler karşısında ezilerek, bir daha dirilmemek üzere tarihin çöplüğüne gömüleceklerdir. Emperyalist tekellerin midelerini şişiren tüm zenginlik kaynakları ve insan emek gücü, halkların daha iyi bir yaşamı için sarfedilecektir. Halklararası kin ve düşmanlıklara bir son verilecektir. Başta bölge olmak üzere, tüm dünyada barışın sağlanması daha da yakınlaşacaktır. Uyuşuk ve geri olan (geri bırakılan) Orta-Doğu halkları, yeni sosyalist ekonomilerle şekillenecek ve yüksek bir kültürle, ileri bir toplum düzeyine kavuşacaklardır. Sosyalist sistem daha da güçlenecek ve sistem bünyesinde yer yer görülen sorunlar asgari düzeye indirilecek ve sorunların daha rahat çözülebilmemesinin koşulları genişlemiş olacaktır. Emperyalist sistem güçsüzleşeceğinden

den belki daha da saldırganlaşacaktır, ama bu onun gittikçe yok olmasını getirecektir. Artık onun eliyle provakatif eylemler, darbeler (faşist, gerici-askeri) ve toplumsal bunalımlar bu gün olduğu gibi, kolay olmayacaktır.

Dikkat edilirse sorun çok boyutludur ve dünya güçler dengesi yakından ilgilendirecek kadar önem arz etmektedir. Elbette ki, bu kadar önem arz eden ve uzun vadede emperyalist sistemin ve bölge gericiliğinin hayatına kastedecek böylesi bir sorunda, emperyalizm ve bölge gericiliği rahat durmayacaktır. Daha başından beri bu hareketi boğmaya, yok etmeye, ya da kendi denetimine almaya çalışacaktır. Nitekim şimdiden bu tür faaliyetler içerisinde oldukları. Uşak iktidarlarının, Kürdistan ve Türkiye devrimcileri ile, bölgedeki ilerici ve devrimci güçlere saldırılarına ortadadır. Özellikle sosyalist enternasyonal ile bölgede ilerici oldukları idia edilen ülkelerin tavırları bazı ipuçları vermektedir. Ve özellikle Filistin ulusal kurtuluş hareketinin yediği son darbeden sonra, bütün dikkatler Kürdistan'a yönelmiştir. Bu nu görmek gerekir.

Şunu da çok iyi bilmek gerekir ki, Kürdistan'lı devrimciler, ulusal kurtuluşçu güçler ve sosyalistler olarak, çok önemli ve büyük görevlerle karşı karşıyayız. Düşmanımız çok güçlü ! Tüm dünyayı denetimine almak isteyen ve dünya halkla-

rının baş düşmanı olan ABD, Nato ve diğer emperyalist güçlerle muhatabız. Türkiye, İran, Irak ve Suriye sömürgecileriyle direkt karşı karşıyayız. Bunların devlet mekanizmalarıyla, ordu, polis, silah ve paraları ile, yakın ve uzak dostlarıyla, dostlarıyla kurdukları gerici ittifaklarıyla karşı karşıyayız. 100 Milyonluk Arap alemiyle, çok önemli petrol yataklarıyla, İsrail siyonizmi ve bir bütün olarak bölge gericiliğiyle karşı karşıyayız. Bunların her tür olanakları bizim düşmanımızdır. Zaaflarımızıza kadar ! ...

Bu güçlü düşmanlara karşı bizim neyimiz var ? Elbette ve her şeyden önce, davaya olan inancımız var. Bu en büyük silahımızdır. Aynı davaya, aynı inançla katılacak ve ölümü seve seve kucaklayacak yurtsever halkımız var. Sömürgeci olduğumuz ülkelerin egemen ulus proleteryası ve ezilen halkları var. Sosyalist sistem, ulusal kurtuluş hareketleri ve kapitalist-emperyalist ülkelerde ki işçi sınıfı ve dünya ilerici kamuoyu var. Bizde yalnız değiliz ! Gerek ülkede, gerek bölgede ve gerekse dünya düzleminde bizim de dostlarımız, yandaş güçlerimiz vardır. Ancak gerek halkımızın, gerek bölge halklarının ve gerekse dünya ölçüsünde dostlarımızın, büyük bir güce sahip düşmanlarımıza karşı bizleri desteklemelerinin asgari koşulu, her şeyden önce örgütlü olmamıza, örgütlü olarak var olmamıza bağlıdır. Sadece inanç, sadece halkımızın ve dünyadaki ilerici güçlerin var olması yetmiyor.

Görüldüğü gibi, Kürdistan sorununu Orta-Doğu'da çok ciddi gelişmelere neden olabilecek güçler dengesinde önemli değişikliklere yol açabilecek kadar geniş boyutlu bir sorundur. Her iki sistemin ve bölgedeki karşıt güçlerin hiç bir zaman göz ardı edemeyecekleri bir sorun olarak orta yerde duruyor. Bu nedenle soruna yaklaşırken nesnel olmak zorundayız. Kısa dönemlerle, duygusallıkla ve hele hele pratik hiç bir değeri olmayan, sadece gönüllere hitab eden ajitatif sloganlarla ve de ütöpik görüşlerle sorunlara çözüm getiremeyiz.

Yukarıdaki tablodan da anlaşılacağı üzere, son derece modern bir örgütlenme düzeyinde, çok güçlü düşmanlarla karşı karşıyayız. Kürdistan istisnai özellikleri bulunan bir ülke konumunda bulunmasından dolayı da, en az düşmanlarını alt edebilecek kadar güçlü ve modern tarzda, çağın gereklerine uygun olarak örgütlenmek zorundadır. Bu örgütlenme, her şeyden önce dünya genelinde ve bölge düzeyinde; karşı, yandaş ve ara güçleri doğru- devrimci bir tarzda tahlil edip, tespit etmekle mükelleftir.

Elbette, düşmanı ne olduğundan abartmak ve ne de küçümsemek gerekir. Dostların tespitinde ise, kuyrukçuluk ve kişiliksizliği temel alan uşaklaşmaya karşı son derece uyanık olmak gerekir. İlişkiler, devrimci onur ayaklar altına alınmadan, onu çiğnetmeden eşitlik ve karşılıklı yardımlaşma ilişkileri esas alınarak yürütülmelidir. Bu güne kadar Kürdistan ulusal kurtuluş ha-

reketlerinin ulaşamadığı ve kabul ettiremediği önemli bir sorun da, bağımsız ve kişilikli (öz güce dayanan) bir politika dır. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi kendi kişiliğine de kavuşmak zorundadır. Teslimiyete ve uzlaşmaya setler çekmek zorundadır. "Truva Atı" görevini üstlenmemelidir. Kürdistan devriminin başlamasında bu sorunun büyük ve önemli bir yer işgal ettiği hiç bir zaman gözardı edilmemelidir.

Peki ama, Kürdistan devrimini, bu çok hassas ve çelişkilerin kompleks bir tarzda yoğunlaştığı, devrimci hareketlerin pazarlandığı (!), bir ticari metası olarak kullanılabildiği ve gerek emperyalist sistemin, gerekse bölge gericiliğinin bütün gücünü kullanarak çullandığı bölgemizde; Kürdistan devrimini, hiç bir tavize yer vermeden, o'nu uşaklaştırmadan, devrimci kişiliğini koruyarak başarıya götürebilecek, o'na önderlik edebilecek örgütlü bir güç nasıl oluşacaktır ? Açıktır ki, bu gün var olan örgütlerin hiç biri, yukarıda niteliklerini iddia ettiğimiz önderliğe sahip değildir. Kürdistan bir bütün olarak böylesi bir önderliğin beklentisi içindedir. Ne varki örgütler ve dağıntık kadrolar bu nitelikteki bir örgütlenme düzeyine ulaşmamış olsalar bile, güçlü nüveler taşımıyor değiller. İşte sorun, bu güçlü nüveleri harekete geçirmek ve bütünleştirmektir. Nasıl ?

Sorunu baştan almak gerekir. İdeolojik ve siyasal sorunların tartışılacağı bir platform

form başlangıç olarak kabul edilmelidir. Bu platform, elbetteki bağlayıcı hükümlerle sınırlandırılacaktır. Böylesi bir platformu ilke olarak kabul eden güçlerin, sınırları ilkelere tespit edilmiş bir program etrafında çalışmalarını yoğunlaştıracaklardır. Platform, ideolojik-politik birliği sağladıktan sonra, örgütsel birlik için gereken düzenlemelere gidecektir. Böylesi bir düzenlemenin yapılacağı dönemde -ki eğer örgütler bu platforma katılmışlarsa- kendilerini feshetmeleri sözkonusu olacaktır. İşte bu noktada duyarlı olmak gerekir. Bizim için önemli olan grup düzeyini korumak değildir. Esas alınması gereken en önemli sorun, ideolojik-politik ve örgütsel sorunlarda birlik sağlamaktır. Şu veya bu örgütün, hareketin ya da platformun ismi esas alınabilir, ve ya alınmaz. Biz, her şeyden önce yeni bir hareket, devrimci temelde yeni bir örgütlenme düzeyine varmak istiyoruz. Geçmişte, uzun dönem içinde yer alınan ve bu gün için gelişmelerin (gerçekten) gerisinde kalmış istemlerde ısrar etmenin hiç bir yararı yoktur. Bu nedenle ve kısaca söylemek gerekirse; kendimizi örgütsel anlamda, böylesi bir birlik döneminde feshetmeye hazırlamalıyız.

Ve ancak böylesi bir önderlik sorunlara çözüm getirebilir. Kürdistan gerçeğine dönmeyi esas alan, ülkenin bağımsızlığı, ulusun kurtuluşu ve halkın özgürlüğünü önüne hedef olarak koyan ve bu temelde örgütlenen böylesi bir önderlik, başarılı olabilir. Ve ancak bu türden bir önderlik, işçi sınıfının birliğine giden yolda

var olan engelleri kaldırabilir. Halklar arası düşmanlıklara bir son verebilir. Bölge çapında ortak düşmana karşı, halk güçlerini ortak hedefler ve çabalar için atılacak adımlarda yakınlaşmayı sağlayabilir.

Sorunun başına döndüğümüzde, ve sorunun bu noktasında, federaasyon, otonomi ya da bağımsızlık hareketinin mi nesnel koşullara daha uygun olduğu sorusu bir kez daha önümüze çıkmaktadır. Ve elbetteki bu kadar girift olan sorunlar karşısında çok yönlü çabalar ve ilişkilerle karşı karşıya kalacağız kuşkusuzdur. Bu nedenle soruna yaklaşırken, Kürdistan'ın bağlı bulunduğu sömürgeci devlet (ezen ulus) proletaryası ile ilişkileri hayati bir sorun olarak kendini dayatıyor.

Bu günkü nesnel koşullarda ve kapitalist devlet mekanizmasının hakim olduğu Türkiye, İran, Irak ve Suriye'de, Kürdistan ulusal kurtuluş eylemi hiç bir muğlaklığa yer vermeden ve hiç bir ön şart ileri sürmeden bir tek hedefe doğru yol almaktadır. Bağımsızlık mücadelesine doğru... Kapitalizmden (Türk kapitalizminden), sömürgecilikten, her tür gerici ve bağımlılık ilişkilerinden bağımsızlaşmaya doğru... Ezen ulus proletaryası ile birliğe, halkların kardeşliğine, bir tek ekonomik yapıya doğru, daha güçlü birliklere, ortak ve büyük devletler oluşturmaya doğru bir bağımsızlaşma hareketi esas alınmalıdır.

Bu noktada kuzey-Kürdistanlı sosyalist, yurtsever, devrimci-demokratlara büyük görevler düşüyor. Türkiye işçi sınıfı ile en sıkı diyalogu oluşturmak, i-

lişkiler geliştirmek, birlikte örgütlenmek dahil, her türlü birliğin önündeki engelleri kaldırmak için yoğun bir çabaya, ideolojik-politik ve örgütsel sorunlarda tartışmaya girmek gerekiyor. Sömürgeci, işbirlikçi-Türk tekelci burjuvazisinin iktidarına, o'nun faşizmine, sömürgeciliğine, her türlü gerici ilişkilerine ve baskılarına karşı, gücünü aldığı ve dayandığı emperyalizme karşı, kısacası ortak düşmana karşı ortak mücadele platformunun yaratılması için, başta Türkiye işçi sınıfı olmak üzere, Türkiye halklarına daha yakın olmak, savaşı onlarla birlikte başlatmak gerekiyor.

Kürdistan devriminin Türkiye işçi sınıfına karşı, ondan ayrılmaya yönelik bir devrim olmadığı yönünde iknacı yöntemler geliştirmek gerekiyor. Sömürgeci burjuvazinin çeşitli oyun ve düzenbazlıkları, geçmişte olduğu gibi bu gün de gündemdedir. Türkiye işçi sınıfı ile Kürdistan devrimini bölmek düşman ilan etmek için şovenizmin körüklendiğini, "vatan, millet-sakarya" edebiyatı ile karşıt güçler oluşturduğunu, bu günden bu çabalara girdiğini-bizleri bölücülükle suçlayarak söylemek, teşhir etmek ve Türkiye işçi sınıfını bu yönde duyarlı kılmak gerekiyor.

O'nu şovenizmin etkilerinden arındırmak ve aramızdaki soğuk buzları eritebilmek için bizlere büyük sorumluluklar düşüyor. İşte, bağımsızlık mücadelemizi ve bu yöndeki çabalarımızı, nesnel koşulları doğru tahlil ederek, bunu işçi sınıfına doğru-devrimci bir tarzda götürerek, onu, bu yönde ikna ederek taçlandırmak gerekiyor.

15-16 Haziran Büyük işçi direnişi

Türkiye işçi sınıfının müca- dele tarihinde önemli bir yer tutan 15-16 Haziran direnişi- nin 13. yıldönümünü kutluyo- ruz. Günümüzden 13 yıl önce gündeme gelen bu olaylar işçi sınıfının mücadele tarihinde şanlı bir sembol haline gel- miştir.

1970'te, sömürgeci, işbir- likçi-tekelci Türk burjuvazi- si içine girdiği ekonomik bu- nalımı atlatmak ve yükselen toplumsal muhalefeti bastır- mak için, öncelikle işçi sı- nıfı olmak üzere tüm ezilen sınıf ve tabakaları sindirme- ye yönelik saldırılarını yo- ğunlaştırdı. Her zaman olduğu gibi, bu dönemde de işçi sı- nıfı, burjuvazinin saldırıla- rının en sivri ucunun boy he- deflerinden biri oldu. Şubat 1967'de kurulan ve kurulduk - tan sonra sarı sendikacılığa büyük darbeler indirerek,kısa zamanda yüzbinlerce işçiyi ör- gütleyen, Türkiye işçi sınıfı- nın ileri sendikal örgütü o- lan DİSK'i kapatmayı amaçla- yan burjuvazi, demokratik-sen- dikal hak ve özgürlükleri ortadan kaldırmayı amaçlıyordu. DİSK içinde örgütlü bulunan yüzbinlerce işçiyi, ileri-sen- dikal örgütlerinden yoksun bı- rakarak Türk-İŞ gibi sarı bir sendikaya zorla sokmak iste- yen işbirlikçi-tekelci Türk burjuvazisi, bu yolla işçi sı- nıfının mücadelesini denetimi altına alabileceğini tahmin ediyor ve ekonomik çıkmazın faturasını da işçi sınıfına ödetmek istiyordu. Ancak işçi sınıfı, yıllar yılı büyük ka-

yıplar vererek elde ettiği ka- zanımları tekrardan burjuvazi- ye geri vermek niyetinde değil- di. Bunun için ya direnmesi, ya da teslim olması gerekiyordu. İşçi sınıfı teslim olmadı.Elde edilen kazanımları korumak ve olanaklar ölçütünde bunlara ye- nilerini eklemek durumuyla kar- şı karşıya kalan işçiler,15 Ha- ziran günü İstanbul ve İzmitte üretimi durdurarak, sömürgeci, işbirlikçi-tekelci Türk burju- vazisinin saldırılarına cevap verdiler. Aynı gün fabrikalar boşaltıldı, alanlar doldu.İşçi sınıfının bu haklı eylemi sa- dece İstanbul ve İzmit'le sı- nırlı kalmadı. Kısa bir zaman içinde diğer şehirlerde de yan- kısını bularak, geniş bir ala- na yayıldı. DİSK'in çağrısı ü- zerine başlatılan bu eylem,yan- lızca DİSK'li işçiler tarafın- dan yürütülmüyordu. Aynı zaman- da, yönetiminin burjuvazinin yanında yer almasına rağmen,bu sendika içinde olan (Türk- İŞ' te) birçok işçi de bu eyleme katılmıştı. Türk-İŞ içindeki bu işçiler, burjuvaziyle uz- laşma yeriné, DİSK içindeki sı- nıf kardeşlerinin yanında yer aldılar ve mücadeleye aktif bir şekilde katıldılar.

Sömürgeci, işbirlikçi-tekel- ci Türk burjuvazisi, işçi sı- nıfının bu kararlı direnişi karşısında çalgına döndü.Alan- lara yığılan işçilerin üzerine polis gücüyle saldırdı. Onları yıldırarak ve dağıtmak istedi. Ama işçi sınıfı kararlıydı.Tüm barikatları yararak, göz bebe- ği gibi koruduğu kazanımlarını burjuvaziye kaptırmamak için

var gücüyle direniyordu. Dire- nişin önünde durmak ve onu bas- tırmak mümkün değildi. Bu yüz- den burjuvazi, polis zoruyla direnişi bastıramıyacağını an- layınca sadık ordusunu devreye soktu. İşçiler, ordu birlikle- rine karşı da direnişlerini ce- surca sürdürdüler. Olay,burju- vazı açısından gittikçe daha tehlikeli bir duruma bürünüyor- du. Bu tehlikeleri önlemek i- çin, son çare olarak sıkı yö- netim ilan edildi. Burjuvazi - nin tüm baskı, yöntem ve me- todlarına rağmen işçi sınıfı- nın direnişi kırılmadı.Burju- vazı zor durumda kalarak, bir adım geri atmak zorunda kaldı. Çıkarılması düşünülen yasa de- ğişikliği meclisten geri çe- kildi.

İşçi sınıfının bu şanlı di- renişi burjuvaziye korkulu an- lar yaşatmasına rağmen,burjuva devlet yapısına yönelik, siya- sal iktidarı hedefleyen bir ha- reket konumuna bürünemedi.İşçi sınıfı esas amacının sadece bir kısmı için, ekonomik- sen- dikal haklar için direniyordu. O, kendisine esas hedefin tü- münü gösterebilecek kurmayan- dan , politik örgütünden yok- sundu. DİSK'in ise bu görevle- ri üstlenebilmesi mümkün de- ğildi, konumu itibarıyla poli- tik örgüt misyonunun yüklene - mezdi. İşçi sınıfının böylesi bir politik örgütten yoksun o- luşu, önemli bir fırsatı kaçı- rmasına da neden oldu. Tüm bun- lara rağmen, işçi sınıfının el- de ettiği başarı küçümsenecek bir olay değildir. İşçi sınıfı her şeyden önce, bu eylemiyle

en savaşkan sınıf olduğunu bir kez daha kanıtlamıştır. Aynı şekilde, ekonomik-demokratik, sendikal haklarına el uzatılmasına, bunların ortadan kaldırılmasına müsaade etmeyeceğini de bu eylemiyle orta yere sermiştir.

15-16 Haziran işçi direnişinden günümüze kadar Türkiye'de çok şey değişti. Hem burjuva devlet yapısında, hem de işçi sınıfının mücadelesinde önemli değişiklikler gündeme geldi. 13 yıl içinde, Sömürgeci, işbirlikçi-teknelci Türk burjuvazisi iki defa askeri-faşist darbe denemesinde bulundu. 15-16 Haziran olaylarının ardından, 12 Mart 1971'deki askeri-faşist darbe tutmadı. Başta Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı olmak üzere, tüm emekçiler bu faşist darbeye karşı direndiler. Birçok yiğit militan evlatlarına kaybetme pahasına da olsa, halklarımız, faşizmin kurumlaşmasına müsaade etmediler ve en iri teknelcilerin temsilcisi olan faşist cuntaya bir adım geri attırdılar. 1973'te işçi sınıfı ve emekçi halklarımız, burjuvaziden söke söke aldıkları bazı demokratik haklara kavuştular.

Türkiye ve kuzey-Kürdistan'daki toplumsal muhalefet bu dönemden sonra büyük bir hızla gelişerek kitleselleşti, yığılaştı. Bir çok ilerici parti, örgüt, dernek v.b. bu dönemde ortaya çıktılar. Ama bunlardan hiç biri işçi sınıfının gelişen nicel gücüne yön verebilecek, o'na nitelik kazandırıp iktidar alternatifi yapabilecek durumda değildi. Toplumsal muhalefetin gelişmesi sadece yatay olarak kalıyor, dikey gelişme ise bunun karşısında çok çalız bir ilerleme gösteriyor-

du.

Bir diğer sorun da, emperyalizmin 1970'ten sonra girdiği en ağır bunalım dönemi ve bu bunalımın işbirlikçi - teknelci Türk burjuvazisini derinden etkilemesiydi. İşsizlik, enflasyon açlık, sefalet v.b. had safhaya ulaşmış, emekçi halk kitlelerinin alım gücü düşmüş ve yaşam dayanılmaz bir hale gelmişti. Emekçi halk yığınlarının hoşnutsuzluğu giderek artıyor, ve bu hoşnutsuzluk toplumsal muhalefeti her gün biraz daha güçlendiriyordu.

Böylesi bir ortamda sömürgeci, işbirlikçi-teknelci Türk burjuvazisi; Türkiye ve Kürdistan'da gelişmekte olan toplumsal muhalefeti bastırmak, ekonomik bunalımına bir son vermek ve bölgemizde emperyalizm bünyesinde açılan yaraları sarmak için, 12 Eylül 1980'de ABD'nin de fiili yardımıyla askeri-faşist bir darbe gerçekleştirildi. Askeri-faşist darbenin gerçekleştirilmesinden sonra saldırdılar yoğunlaştı ve doruk noktasına ulaştı. Burjuvazi, bu defa eskiye nazaran daha deneyimliydi. Hedeflerini tek tek seçiyor ve bunlara barbarca saldırıyordu, hala da saldırmaktadır. Bu durum kendini, sömürgeci, askeri-faşist diktatörlüğün 2,5 yıllık icraatlarında da göstermektedir.

Açıktır ki, işçi sınıfı ve emekçi halklarımızın işi bu dönemde daha zordur. 15-16 Haziran'da ekonomik-demokratik bazı haklar uğruna mücadele veren işçi sınıfının ve emekçi halklarımızın karşısında bu gün sömürgeci, askeri-faşist bir diktatörlük var. Salt olarak ekonomik-demokratik haklar uğruna mücadeleyle faşizmin aşağı edilemeyeceği ortadadır.

Bu haklar uğruna mücadele, faşizme karşı yürütülen siyasi mücadele içinde ele alınmadığı müddetçe, yalnız başına başarıllı olamaz. Bunun için de mücadelenin politik hedefleri açık ve net olarak siyasal iktidara yönelmelidir. Faşizme karşı kesin zafer, Türkiye işçi sınıfının iktidar ve Kürdistan halkının ulusal Bağımsızlık ve Halk Demokrasisi doğrultusundaki mücadelelerinin başarıya ulaşmasıyla mümkündür

Kuşkusuz böylesi bir mücadelenin başarısız örgütlülüğü gerektirir. İşçi sınıfının kurmayı, Marksist-Leninist bir partiyi gerektirir. Gelişmesi kaçınılmaz olan işçi sınıfı hareketini siyasal iktidar alternatifini durumuna getirebilecek ancak böylesi bir önderliktir. Bu önderlik gerçekleşmediği müddetçe ve işçi sınıfı siyasal anlamda iktidara gelmedikçe, işçi sınıfı ve emekçi halklarımızın ekonomik-demokratik sendikal v.b. kazanımlarını kaybetmesi her zaman mümkün olacaktır. Nitekim, Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı ile emekçi halklarımızın mücadele sonucu elde ettikleri bir yığın demokratik hak ve özgürlükler, bu gün bir çırpıda ortadan kaldırılmıştır. İşte 15-16 Haziran direnişi ve diğer tüm demokratik hak ve özgürlükler uğruna geçmişte verilen mücadelelerin eksik yönü, bu kazanımların elde tutulamamasının tek nedeni budur. Yani, siyasal iktidar alternatifi olmamak...

15-16 Haziran şanlı direnişinin 13. yıldönümünü kutladığımız bu günlerde; geçmiş deneyimlerden gerekli dersleri çıkarıp, esas görevimizin bilinciyle hareket etme durumuy-la karşı karşıyayız....

ŞEVA*PIŞGIRTÎ BI GIRTÎYÊ POLÎTİKRA, HAT PÎROZ KIRIN !

Îro gelên Kurdistanê û Tirkîyê di nava rojên dîrokê yê diçwartirînde dijîn. Di welatên me de babahoza faşîzmê, bi hemû karî û sîyanên xwe ve li ser gelên me badiwese. Û xwînê ji gelên me vediresîne.

Di navendek waha da Tekoserên ji bo rizgarkirina gelên me ser dikin, kesên alîgirê xwe-sîyê, û mirovatiyê di nav diranên çerxa hovîtiya faşîzmê tên perçikandin. Gorîyên terora faşîstên koledar her roj zêdetir di bin.

Di nava vê navenda zordarî de, girtîgeh û eşandinxanên ku şoreşer, demokrat û welatparêz têdenin di sibihin qesebixanan. Kurên gelên me yê egît û Tekocer, di bin van kirin û qewimandinên qirêj û bêbav, li hember van bêdadîyên, nedîtî, jîyana xwe berdevam dikin.

Li Kurdistanê û Tirkîyê darvekirin û kurtin êdî buye parçeyek ji jîyanê.

Faşîstên devbixwîn îro jî bi hemû vilik û planên xwe yê, bi pir cureyî, ji bo qirkirina gelê me di xebitînin. Ji van qirkirina yêk jê hovîtiya wan ya li hember girtîyên sîyasî tîrên girtîgehandane.

Ev plan, vilik û pêkanî yek ji mercen koledarên faşîst yê bingehîne, ku, her roj piçekî jî di şehîdî ber bi armance.

Me Kurdistanîyên derveyî welatê, ji bûna peşkeşkirin û regkirina van pêkanîyên nedîtî,

liê meha gulane li Almanya rojava, li bajarê Bielefeldê de di bin navê "Pişgirtîyê bi girtîyên polîtîkra hêz bikin". Bevek li darxist.

Di vê sevê da nemaze li ser bûyerên welatê, pêkanîna eşandinên nedîtî li ser girtîyên polîtîk hat sekinandin.

Di ve seva ku KOÇ-KAK a Bielefeldê amade kiribû bi gela-perî gelek bas derbaz bu. Ji pir rêxistinên demokratîk, pîroznameyên pişgirtîyê hatin.

Di van pîroznameyan da gela-perî ruyê cuntaya faşîst di hat reşkirin. Û serketina şevê di bû daxwaza hemu pîroznameyan.

Sanoya KOÇ-KAK ê, bûyera bi-jartinên qanuna nu ya madar (Anayasa) û dan û sitandinên no-kerên faşîzmê yê li Kurdistanê, jî mevanra da jiyandin.

Toklora KOÇ-KAK ê govendên xwe yê cur be cur, bala mêvanan kirand.

Hozan Birîndar û xwîka Zozan bi helbestên xwe yê şoreşgerî dilê mêvanan geş kirin.

Hevalekî li ser rewşa sîyasî ya Kurdistanê peyîvî, di vê peyîvê de, li ser serxwegirtîyên îrojî û pêşerojî bi giranî hat rawestan din. Û vê peyîvê bala hemû mehvanan kirand.

Pir kes ji miletên din jî hatibûn şevê. Wan hemûyan bi yekdil û yekdev ruyê cuntaya faşîst û kirinên wê bi van di-

rosiman ve reş dikirin.

Hoch die Internasjonale Solidarität!

Bimre Cunta, Faşîst û Koledar!

Yacasın Halkımızın Bağımsızlık Ve Özgürlük Mücadelesi !

Dişî Peamerge !

Eî dirûjima, Li Kurdistanêk Serbixwe de Jiyanekî azad, dawîya şevê hat.

WERIN KURDUNO !

Dîroka Kurdistanê kevnar û her kevnare
Ji her çar alî talan dibe û gel pêrîşane
Li bin lingên çar Welatan qolonyalîst îro
Kurdistana çavbelek ji her alî dinale

Werin Kurduno werin em destên hev bigirin
Bila govend li dor bin dijmin ji dil bimrin
Bila dilên belengaz tengezar û hêjaran
Dilên şehîdên Welat di gorê de her şa bin

Kurdên mêrxwas û egît binêr bê çi dewrane
Îro roj roja dijmin, roja zordestane
Dijmin li ser piştê me dikin govend û dîlan
Lê em Kurdên bê tawan dikin ax û fîxane

Werin Kurduno werin em destên hev bigirin
Bila govend li dor bin dijmin ji dil bimrin
Bila dilên belengaz tengezar û hêjaran
Dilên şehîdên Welat di gorê de her şa bin

Rabe Kurdo ji xewê, ji vê xewa girane
Raketin ne karê me, ewjî bo me nemane
Ger em şiyar ne bin ji van xewn û xeyalan
Emê bihilin herin, ev ne karê Kurdane

Werin Kurduno werin em destên hev bigirin
Bila govend li dor bin dijmin ji dil bimrin
Bila dilên belengaz tengezar û hêjaran
Dilên şehîdên Welat di gorê de her şa bin

Rabe binhêr li cîhan xalkala mirovane
Çi reşik û çi sîpî tev de weke bira ne
Li hember dijminên gel, li dij sermayedaran
Xwe gorî dikin û her dikin şerê girane

Werin Kurduno werin em destên hev bigirin
Bila govend li dor bin dijmin ji dil bimrin
Bila dilên belengaz tengezar û hêjaran
Dilên şehîdên Welat di gorê de her şa bin

Serî radikin tev de li dij dijminên gelen
Dibin heval ji wan re belengaz û pêrîşan
Tev destên hev digirin dixwînîn ilmê cîhan
Ilmê Lenîn dixwînîn ew ji wan re dermane

Werin Kurduno werin em destên hev bigirin
Bila govend li dor bin dijmin ji dil bimrin
Bila dilên belengaz tengezar û hêjaran
Dilên şehîdên Welat di gorê de her şa bin

Kurdo ji ter dibêjim binêre li dora xwe
Weke gelên qehreman dest bavê tîfinga xwe
Wek Filistîn, Wîetnam, El Salvador û yên din
Serê rakin ji berxwe bikin şerê girane

Werin Kurduno werin em destên hev bigirin
Bila govend li dor bin dijmin ji dil bimrin
Bila dilên belengaz tengezar û hêjaran
Dilên şehîdên Welat di gorê de her şa bin

Ma ne bese ev zînat û zordestiya li me
Ji lêdan û birçîna heliya goştê laşê me
Riziyan û şikestin tev hestiyên piştê me
Dermanê pir bendiyê Yekîtiya Kurdane

Werin Kurduno werin em destên hev bigirin
Bila govend li dor bin dijmin ji dil bimrin
Bila dilên belengaz tengezar û hêjaran
Dilên şehîdên Welat di gorê de her şa bin

Bav û Kalên me rabûn mirin ji kul û derdan
Her kirin û ne kirin peyda ne kirin derman
Eşîrtî û pîrbendî serê me Kurdan xwarin
Êşa her giran ji destên van Şêx û Axa ne

Werin Kurduno werin em destên hev bigirin
Bila govend li dor bin dijmin ji dil bimrin
Bila dilê belengaz tengezar û hêjaran
Dilên şehîdên Welat di gorê de her şa bin

Birîndar va ban dike, dike qêrîn û hewar
Ji bo yekîtiya me wê gazî bike her car
Ta ku bijî li cîhan, ta ku bibe dest gopal
Divê em tev bidin ser şopa bav û kalane.

BIRÎNDAR

XWEDÎ: KOÇ-KAK, Komela Çanda Karkerên Kurdistanê
SAHÎBÎ: KOÇ-KAK, Kürdistan İşçi-Kültür Derneği
UTGIVARE: Kurdistans Arbetar-Kultur Föreningen
NAVNIŞAN : Post Box 7031, 163 07 Spånga, SWEDEN
ADDRESS
POSTGIRO: 98 66 50-0

BIHA: 5 kr. /
1 D-Mark
50 Lira